

Ти виждала ли си небесно царство нарисувано? Това е то. Като изкочи нашата голѣма планина, до нея не зная отъ къде се наредили още две: едната синя, тъмно синя, другата алена. А пъкъ нашата я залѣла розова боя, сжшо като новата ти панделка. Наредили се, цѣфнали на небето като голѣми палати, по-голѣми отъ най-голѣмото нѣщо на свѣта. Не се стърпѣхъ и попитахъ:

- Чичоо, какво е това?
- Небесно царство!
- Че тукъ ли било?
- На върха на всичкитѣ планини!
- Защо е толкова хубаво!
- Защото е по-близу до Господя?
- Значи и ний сме по-близу до Господя!
- Че не усѣшашъ ли?

Какъ да не усѣшамъ, мило Кате, какъ да не усѣшамъ. То като ми се налѣло въ очитѣ все алено, розово, синьо, като ми се позлатили ржцетѣ отъ слънце, като свѣтнала рокличката ми, сякашъ не е сжщата. Иде ми да скачамъ, да тичамъ, да тичамъ, че право въ алената планина, въ червеното небесно царство и тамъ да си остана. А планинската поляна като легнала — сжшо зеленъ килимъ, мекъ, коприненъ. По килима цѣфнали очички: жълти, сини, бѣли, розови — гледатъ право въ небето, скрили си стръкчетата въ земята, само цвѣтътъ имъ отвънъ.

— Бързайте, че слънцето ще залѣзе! — вика чичото!

Тичамъ по мекия килимъ право къмъ слънцето, дето трепери надъ хълма. Искамъ да почака, да го стигна, да го хвана, защото ми е драго, драго, защото го обичамъ и всичко обичамъ, и съмъ близу до дѣда Господя!

Днесъ не мога повече да пиша. Утре.

Твоя: Лиляна.

